

Zamanı Geldi

– Nevm Karahan · 21 Nisan 2011

Zamanı Geldi Zebûn etmeseydin ellerimi
Kasımpatılarla sana geliyordum Az kalmıştı yolum, sokağına dönüyordum
Köşe başında düştüm pusuna
Mayın patladı koptu ayaklarım
Sırtımda sonsuz mutluluktan yüküm, getiriyordum
Düşünce sevinçlerim yere... Kırıldı kalbim.
Kahkaha doldurmuştum ceplerime
Dizlerimin üzerinde
Soyup çırıl çıplak attın dağlara
Eteklerinde ağlıyorsun şimdi
Diyeceklerim vardı / artık nafile.
Sana kuşkanatlı kelimeler taşıyordum
İçinde şiirden cümleler saklı
Sustum, kilitli kapıyı kendime
Çöllerinde kör ettin gözlerimi
Yine de akıtmadım, sakladım seni.
Şimdi/
Hala duruyorsan kalbimin en gizli köşesinde
Aşkın rengi hala sen olsa da
Sana aksa da gönül pınarlarım
Nefes alamıyorsam da seni andıkça
/Yine de/
Git şimdi, zamanı geldi.
Bin asır yaşamış kadın gibiyim
Ruhumda yorgun bütün imgelerim.
Gözlerinin son dokunduğu yerde buzdan aynayım
Yüzümde kırılğan çizgiler
Vurulmasaydı gözlerim pencerede
Yol bulup çöllerine yağmur yağdıracaktım.
Belki gül bahçelerin olurdu, türkü rengi
Ama git şimdi! Zamanı geldi
Çek zaferden bayraklarını
Düşlerim / emanet ettiğim saçlarından çalındı
Aradım kör kuyularda.
Vedaldardan arta kalan yüreğimin yaraları kanıyor

Giderken, gitme demeni bekledim
Gitme diyebilseydin...
/Beni almaya mı geldin?/
İçtim ellerinden ayrılık zehrini
Dön / Git şimdi
Zamanı geldi ölmeliyim! Nevim Karahan